
Host: Cyril Höschl

Host: Cyril Höschl

20.1.2012 08:30 ČRo 2 - Praha Zpráva

Vladimír KROC, moderátor

Příjemný poslech vám přeje Vladimír Kroc. Hostem pořadu Jak to vidí je dnes ředitel Psychiatrického centra Praha profesor Cyril Höschl. Dobrý den.

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

Dobrý den.

Vladimír KROC, moderátor

Včera před budovou vlády protestovalo několik set studentů a pedagogů Univerzity Karlovy proti reformě vysokých škol, která podle nich omezuje akademické svobody ve prospěch politiky a byznysu. Jedním z dílčích problémů je školné. Jak to vidíte vy? Pomohlo by stimulovat studenty a přilepšilo by vysokým školám?

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

Tak to, co jste teď řekl, by se rozpadlo na minimálně tři půlhodinky od toho, zda ten protest není hysterické a zda je adekvátní a zda házet melouny není neúcta k božím darům a k přírodě a podobně. To nechme stranou. A co se týče toho školného, tak jsem zaznamenal u sebe docela zajímavý a poměrně soustavný vývoj od počátku 90. let, kdy jsme se spolu s některými kolegy na reformě Univerzity Karlovy podíleli a v té době jsem byl děkanem lékařské fakulty a byl jsem zastáncem školného, jak si ještě pamatují ti, kdož sledovali tehdejší mou neúspěšnou rektorskou kampaň, a to školné bylo jedním z krucióálních momentů nesouhlasu s velkou částí akademické obce, protože v naší společnosti je, řekl bych, hluboce zakotvená ta socialistická představa, že školy jsou zadarmo a nerozlišuje se, jaké úrovně by ještě zadarmo měly být, jestli, když vás bude někdo vzdělávat až do smrti, tak jestli i to byste měl mít zadarmo, anebo kde se ta celospolečenská solidarita zastaví. Ten, to je první moment té otázky, zda totiž to, že společnost, která se podílí široce rozkročená na vzdělání další generace, tak jestli se na tom podílí jenom až do získání gramotnosti, to znamená na základních školách, které jsou zadarmo, o tom už dneska nikdo nepochybuje, ale řekněme před 100 lety to ještě tak samozřejmě nebylo, nebo až do maturity, o tom už také skoro nikdo nepochybuje. Dobře, tak všichni budou mít, skoro všichni budou mít maturitu a všichni se na tom budeme podílet, bude to zadarmo. A teď vlastně se otvírá otázka, jestli totéž platí i pro výběrové školy univerzitního typu a jestli tedy ti, kdo jdou studovat dál a jdou studovat PhDr. a tak dále, tak jestli ještě na ty se vztahuje ta celospolečenská solidarita. A to je otázka, která už je spornější. Jsou ti, která tvrdí ano, je to veřejný statek ve veřejném zájmu, to, že se na ty školy nedostanou všichni, to je sice smůla, ale všichni by se na tom měli podílet. Oponenti tohle přístupu říkají, proč by ti, kdo platí daně a jejich děti se na vysoké školy nedostanou a mají třeba jiné preference, jiné založení, jiné schopnosti, vyučí se pekařem, proč by měli přispívat na studium těch, ze kterých pak budou advokáti, lékaři a inženýři s tím, že ti lidé s tím nejvyšším vzděláním mají zpravidla nejvyšší šanci se uplatnit a v průměru i vyšší platy, ono to neplatí tak docela, protože ti největší byznysmeni zpravidla nejsou největšími vzdělanci, ale v průměru, v určitém pásmu to tak platí, a proč.

Vladimír KROC, moderátor

Ale při této logice se možná trošku zapomíná na to, že i u toho studenta je to jistá investice časová. On by mohl už v té době, dejme tomu, vydělávat, pokud by se dal na to podnikání?

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

To je pravda, proto v té diskusi si pojďme pro poctivost shrnout argumenty z obou stran. Čili já teď začínám tím, jak jsem byl zastáncem školného a jak jsem se domníval, že by ta solidarita měla končit někde u maturity a dál, že ten, kdo jde studovat, tak by si na to měl připlatit a že tím roste motivace těch rodin pro to něco udělat. Roste cena toho vzdělání, oni si toho pak také víc váží, roste motivace toho studenta, on za ty peníze pak také chce kvalitnější služby a všechny ty triviální marketingové poučky, které všeobecně platí, ale ne v každém jednotlivém případě. Tehdy jsem si myslel, že to takhle je a že bych to školné měl vehementně podporovat, nemluvě o tom, že by to přilepšilo těm školám, což je benefit vedlejší, nikoli asi ten hlavní, protože ono by to nikdy nebylo do takové míry, že by to představovalo převážnou část rozpočtu. No, ale jak šel čas, tak jsem nabýval určité zkušenosti a to nikoli pod tlakem politických nebo ideových jaksi postojů, ale na základě vlastní zkušenosti, kdy jsme začali přijímat zahraniční studenti, kteří studovali u nás za peníze, to znamená, jejich rodiče tady nebyli daňoví poplatníci a oni platili školné. A vyučovali jsme je v anglickém jazyce, čili jsme otevřeli tehdy jako první, o rok dřív než ostatní fakulty a vysoké školy to studium v angličtině pro cizince, a to bylo za peníze. No, a ta první zkušenost byla, že takové ty tržní poučky o tom, jak si toho víc váží a jak víc požadují za to své školné a že se víc snaží, jak jsou vlastně neplatné v téhle té oblasti. Vůbec se nesnažili víc, často to byli větší lajdáci, často se té škole víc vyhýbali. Oni si to představovali tak, že si za ty své peníze koupí co nejsnazší cestu k diplomu, rozhodně ne co největší nával práce.

Vladimír KROC, moderátor

A navíc poznámka, většinou to asi nebyly jejich peníze, ale peníze rodičů. Kdyby si to vydělali sami, tak možná by ta náročnost na to, co,

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

To jste mě předběhl, protože jsem chtěl dát otázku, čím to je, že tahle ta motivační funkce toho školného nefunguje a odpověď jsem našel právě v tom, že oni to vlastně neplatí, oni to platí ti jejich papinci a z cizího krev neteče. Takže zase jsme tam, kde jsme byli. Tyhle ty funkce tržní toho školného si můžeme do značné míry, ne úplně, do značné míry škrtnout. Tím se nám ovšem už ta argumentace ve prospěch školného oslabuje a zůstává přece jenom ještě nějaká funkce regulační, že by školné a jeho výše mohlo trošičku usměrnit tok studentů a jejich zájem o různé obory a sladit ho se zájmem společnosti, protože potřeby obsadit určité sféry, já nevím, zejména v průmyslu, jsou jiné než poptávka po určitém typu vzdělání ze strany studentů. Nedávno prostě byla doba, kdy bysme měli celej národ politologů a filozofů a neměl by kdo spravit pojistky, když to přeženu. Takže k tomu by možná to školné mohlo trochu napomocť, takže určitý takový nástroj, sladění společenské potřeby a poptávky po vzdělání, tak jako takový by to mohlo sloužit. No, a teď k tomu přistupuje ještě další část, to je srovnání se zahraničím, že jo. Každě v tomhle tom sporu používá argumenty typu, že to v Německu a to v Británii a to v Americe a ten zase řekne, no jo, ale to ve Finsku, tam to je zadarmo a ve Skandinávii taky a všechno je to pravda. Čili se zdá, že ten pes jako takový, to znamená úroveň toho vzdělání není zakopán ve školném jako v krucíální otázce, protože známe skvělé školy se školným, ale známe také skvělé školy bez školného a záleží to ještě na mnoha jiných okolnostech, na tradici, na celkovém systému vzdělávání a kontextu, ve kterém ta škola sedí, na tom, jak jsou organizovaný přijímací pohovory, jak probíhá ten kontrolní systém na té škole, jak probíhá zpětné hodnocení ze strany studentů směrem k těm pedagogům a jaké jsou jiné zdroje motivace těch studentů. Takže to školné, výsledek je, abych to shrnul, že není zdaleka tak závažný problém, za jaký se považuje a to z jedné strany ani ekonomický, ono to není zas tak strašný, prostě si odpuštím pár piv, pár cigaret a o jedno ojetý auto míň a mají školné na 10 let. Kromě toho na to lze vzít různé půjčky a ty pak splácet kdo ví kdy, a to všechno není.

Vladimír KROC, moderátor

No, právě, že vám skáču do řeči, ale ono je to námitka právě mnohých studentů, že to vlastně přináší prospěch jenom těm komerčním bankám, které z toho budou mít velký užitek, ale už ta škola pro malý a ten student se bude muset zadlužit a bude muset splácet a zdá se ještě dřív, než třeba dosáhne průměrného výdělku.

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

No, na všech těchto argumentech něco je, ale je i na něco na těch argumentech, kteří stále ještě vidí nějaké reziduální funkce toho školného, a všechny tyto argumenty stojí za to zvážit. Já jsem vlastně tím svým vstupem chtěl říct, že se ten můj postoj od jednoznačně pro školné změnil k postoji vlažnému a k postoji, který by se dal asi shrnout slovy, že ze školného se nestřílí, že to není ta hlavní otázka, že to rozhodně nestojí za demonstrování. Stojí to za to, podívat se na data, podívat se na zkušenosti s komunitami, které jsou podobné té naší ve státech, které jsou podobné tomu našemu a pak s chladnou hlavou to řešit na politické úrovni, to znamená připomínkováním zákonů a ne házením melounu někde z balkonu. To je nesmysl.

Vladimír KROC, moderátor

No, ale ono se vyházelo těch v uvozovkách, vyházelo 90 melounů, milionů na přípravu té reformy. Je otázka, zdali to muselo být tak drahé příprava toho zákona. Nicméně ještě otázka k tomu, co je další výhrada a možná ještě podstatnější než právě to školné a to je obava z údajné omezení akademické svobody ve prospěch, jak bylo řečeno, politiky a byznysu. Co si myslíte o tomto?

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

To je veliký problém, protože z jedné strany to je připomínka velmi oprávněná. Každý, kdo se snaží jakýmkoli způsobem změnit, oklestit akademické svobody a autonomii vysokých škol, tak se dostane do palby tvrdé kritiky v tomto směru a ta je z velké části ze strany té akademické obce pochopitelná a do jisté míry i oprávněná. Ovšem na druhé straně, on to je politický, vůbec obecně politický problém, jakým způsobem je u nás generována výkonná moc, jakým způsobem je kontrolována a jakým způsobem se připravuje legislativa. A ty tři pilíře moci, ta zákonodárná, výkonná a soudní, to jsou součástí systému, který, na který sice mnozí nadávají, nebo nadáváme, který má spoustu nedostatků, ale lepší s respektem k individuální svobodě člověka prostě vymyšlen nebyl a dokud nebude, tak je třeba to respektovat. To všechno má své procedury, které zabraňují tomu, aby menšina si usurpovala práva a takovou autonomii, že by se vymkla kontrole demokratické většiny, která ji notabene ještě ke všemu platí. Takže jako já chápu, že ten spor je nepříjemný, ale pojďme se na to umět podívat ze všech stran včetně té, jak se generuje moc, jaká je míra autonomie jednotlivých skupin ve společnosti. My si můžeme jako myšlenkový případ zvolit někoho jiného, říci, že třeba učitelé začnou házet melouny z patra proto, že chtějí ráno dlouho spát a ne aby jim tam ty děti vodili už v osm nebo cokoli takového absurdního, a na tom si můžeme otestovat, jestli společnost má nebo nemá právo nastavovat pravidla pro existenci profesních a jiných skupin, které notabene žijí z jejich peněz. Jo, kdyby to byl soukromej byznys mezi školou a studentem, kdyby si to ten student komplet celý platil, tak ať si tam dělají, co chtějí, ale tady se celý národ vlastně svým způsobem na provoz té vědy a těch univerzit skládá, já nemluvím o soukromých vysokých školách, mluvím tedy o těch veřejných, a v tom případě to, zda tato veřejnost reprezentovaná například právě exekutivní mocí nebo tou složkou státu, tak jestli má nebo nemá možnost do toho mluvit. To je z filozofického hlediska nepřijatelné, ale z hlediska, řekl bych, politického, je to otázka, která aspoň stojí za diskusi. Nepojďme ti hned teď rozsuzovat, ale pojďme si říct, že je to otázka legitimní a že o toto jde, o toto se hraje. Je to spor partikulárních zájmů s celospolečenskými. A my si teď můžeme položit otázku, kdo zastupuje které.
Vladimír KROC, moderátor

Pane profesore, je referendum správný způsob, jak rozhodnout o otázce, zda Česká republika vstoupí do připravované rozpočtové unie?

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

To je také těžko rozhodnout, protože emočně a z hlediska pěšáka v tom občanském životě asi ano, protože nejdřív jsme přistupovali do Evropské unie s většinovým obrovským entuziasmem a to byla taková ta reakce na život v socialismu a v područí velké bratra a postupně, jak nám tak jako padaly ty šupiny z očí, tak jsme zjistili, že ta Unie jako útvar má určitý demokratický deficit, který byl pro nás jistým zklamáním, a není to jenom postoj třeba některých našich euroskeptiků a pana prezidenta, ale stačí se podívat do Evropského parlamentu a najdete tam zastánce z různých zemí vyšší míry demokratických mechanismů, které nejsou na úrovni Evropského parlamentu a evropského vládnutí prostě uplatňovány. A je to pro mnohé zklamání. Plus ta nadměrná míra byrokracie a to všechno, co vede k určitému ochladnutí vzhledem k té Unii. No, a protože se mění jednak naše rozpoznání té situace a hlavně mění se situace v Evropské unii objektivně a to znamená /nesrozumitelné/ pohledem na data, jak vypadá pozice eura dnes, jak vypadala před 5 lety, jak vypadá ekonomika Evropy a jak vypadá její budoucnost, že ta otázka, zda by náš postoj přece jenom nestál za určitou revizí, ta je asi správná, nabízí se, no, a odpověď na ni je referendum. Ovšem referendum je nástroj, ke kterému by se mělo sahat opravdu jenom v situacích naprosto výjimečných a naprosto krajních, protože to je také způsob, jak obcházet mechanismy zastupitelské parlamentní demokracie.

Vladimír KROC, moderátor

Právě dnešní Lidové noviny citují prezidenta Václava Klause, který řekl, že vláda má rozhodnout a neschovávat se za referendum. Nevidíte v tom přece jenom alibismus ze strany vlády, že takto rozhodl národ?

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

No, trošičku, trošičku jo, jenomže rozumíte, vy se na to můžete dívat tak, jako jestli ta sklenice, co je do ní naplněná do půlky vodou, je poloplná nebo poloprádná. To znamená z toho pohledu zdola ano, lid má právo teď udělat určitou inventuru ve svých postojích a říct si - před 10 lety to bylo tak, ale jsme ještě teď stejného názoru a nějakým způsobem svůj postoj znovu potvrdit nebo ho změnit? Na druhou stranu má prezident Klaus, a v tom je ten prvek takového toho vlastně politicky čistého myšlení, které v některých chvílích takhle projevuje v tom, že to není a mnozí se na mě teď budou zlobit, to není demokratický, protože ve chvíli, kdy se bojím vzít zodpovědnost za něco, tak to hodit na referendum, to by začalo touto otázkou a skončilo by to zvyšováním daní a pohřebním a já nevím čím vším a ta vláda by se mohla rovnou rozpadnout, nebo by to mohl dělat nějaký ústav v průzkumu veřejného mínění, nebo bysme si každé na každou otázku mohli klikat SMS a tak jako v těch pořadech v televizi bysme si rozhodovali o tom, jestli máme teda vypnout elektřinu nebo nemáme, nebo mají být větrný mlýny, takhle se politika prostě nedá dělat. Ty politici, kteří jsou vyselektovaní, vygenerovaný tím procesem, který jsem se snažil na začátku trošku popsat nebo na něj odkázat, tak ti pak zodpovídají za svá rozhodnutí a musí jít často i proti proudu, proti většinovému myšlení nebo názoru a musí také nést kůži na trh.

Vladimír KROC, moderátor

Teď mě napadá, ale ono by se dalo navázat otázkou na přímou volbu prezidenta, je velký otazník, zda bude nebo ne, ale kolegové tady nadhodili takovou myšlenku, že když se ptali našich posluchačů, koho by si přáli za příštího prezidenta, tak padlo i vaše jméno v několika případech. Myslíte si, že Česká republika v současné době nebo v době budoucí, potřebuje v čele psychiatra?

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

Já bych to takhle neviděl. Sice se to tak s humornou nadsázkou někdy říká, tuším, že už před časem s tímhle tím přišel Zdeněk Svěrák, ale já si myslím při pohledu na politiku a na to, co se tam někdy děje a jak jsou v té sféře korupční někdy i normální postupy časem zdegenerovány a kriminalizovány, takže bychom tímhle tím srovnáním ubližovali mnohým duševně nemocným, kteří jsou často mnohem poctivější, férovější, pravdomluvnější a zodpovědnější, neboť s těmito vlastnostmi ta jejich choroba často vůbec nesouvisí, než protřelí, vypráskaní, normální šejdíři.

Vladimír KROC, moderátor

Vy jste teď osvědčil smysl pro diplomacii, čili já se zeptám přímo. Uvažoval byste za nějakých okolností o něčem podobném?

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

Aha, no, tak já se obávám, že tam bude spíš fronta před těmi branami a že se budeme pobaveně, že budeme pobaveně sledovat seriál na pokračování, defilé všech těch ambiciózních uchazečů a jejich osobnostních profilů a že je lepší stát na straně těch, co se tím baví, než na straně těch, kteří jsou předmětem té zábavy.

Vladimír KROC, moderátor

Čili vaše ambice jsou napřeny úplně jiným směrem.

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

Ambice jsou napřeny rozhodně jiným směrem.

Vladimír KROC, moderátor

My jsme teď svědky, a teď už měníme téma, diskuse o tom, že u nás roste počet nesvéprávných lidí. Je to kolem 26 tisíc aktuálně a kritizuje to ombudsman a prý i Evropský soud pro lidská práva. Může to být proto, že se třeba to zbavení svéprávnosti u nás i zneužívá? Jak tomu rozumíte, té diskusi?

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

Ten spor je na povrchní úrovni představen jako spor mezi kvalifikací soudů a soudců, kteří o tom rozhodují, popřípadě psychiatrů, kteří dělají posudky na ty lidi. Čili je to vlastně spor o kompetenci té soudní moci. Ale ve skutečnosti se zapomíná na to, co by takové diskusi mělo předcházet, to jest podívat se na data, podívat se, čím všim by to mohlo být. Například při bližším ohledání by se mohlo zjistit, že nejčastěji jsou svéprávnosti zbavováni jedinci s degenerativními, neurodegenerativními onemocněními typu demencí, protože ti, kteří jsou zbaveni svéprávnosti z titulu nějaké mentální retardace, těch pororce je zhruba stále stejná a od dětství nebo od rané dospělosti se to nemění, takže těch, co přibývá, jsou ti, kteří z nějakých důvodů jejich komunitivní funkce takhle ubývají a klesají, nebo psychotický onemocnění, no, a to jsou onemocnění, která se ve zvýšené míře vyskytují ve vyšším věku. A není nárůst teda těch nesvéprávných jenom prostě důsledkem toho, že ta společnost stárne. Vždyť je dneska o 10 let starší, než byla před 25 lety v průměru. Tak, tak to může být jeden důvod, že ta společnost prostě stárne a tudíž přibývá oblastí věkových, které jsou zvýšeně rizikové pro ztrátu způsobilosti k právním úkonům z důvodu poklesu kognitivních funkcí. Další taková okolnost, která, kterou zatím v té diskusi, jak jsem to sledoval, nikoho nenapadla je, není to náhodou také tím, že rostou nároky toho okolí, toho prostředí? Ten svět se nesmírně rychle mění. Dneska, abyste se mohl normálně pohybovat v životě, v povolání, po městě, tak musíte znát aspoň 6, 10 všelijakých PIN kódů a tajných čísel, a kdo si to má pamatovat? Nehledě k tomu, že ve styku s některými institucemi a s úřady vám ani zachovalé kognitivní funkce nestačí. Já se živím jako univerzitní profesor, ale tvářím v tvář finančnímu úřadu si připadám jako idiot a jsem na hranici zbavení svéprávnosti, jako skutečně. Pakliže mám věci v nepořádku a chodí mi ty obálky s tím modrým pruhem, to není důsledek zlovůle, že bych se snažil stát ošidit, ale je to důsledek toho, že já prostě nejsem jejich, moje myšlenkové pochody vůbec s to pochopit, jo, například, že když na Slovensku odevzdám nějaké úroky a z nich mi strhnou daně, tak slovenskej stát mi je sebere a tady mně napařej pokutu za to, že jsem to nezaplatil tady, protože jsem daňovej poplatník tady. No, to jsem se dozvěděl ve 62 letech, ale teď napravit to a vyfídit to, no, to je jako poslat slepička a kohoutek. To teprve začnete žasnout, no, a v takovýmihle prostředí by se dal zbavit svéprávnosti kde kdo.

Vladimír KROC, moderátor

Mám tu ještě jedno téma, které bych rád, abychom otevřeli. Italský nápis Zpátky na palubu doplněný o velmi nelichotivé označení a teď hitem internetu, trička s ním prý jdou na dračku a odkazuje na údajně zbabělé chování kapitána

Concordie, té oběi vyletní lodi, která se potopila u italských břehů. Zatím všechno nasvědčuje tomu, že šlo o sérii fatálních selhání toho kapitána. Záznam rozhovoru s velitelem pobřežní hlídky mu přitěžuje, zdá se, že opravdu se projevil jako srab. No, a teď ta otázka. Není to v takovém případě i selhání systému? Ten člověk, který velí takovému kolosu a má pod sebou tolik lidí, by asi měl projít nějakými psychotesty, ne?

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

No, tak já bych samospasitelnost psychotestů nevěřil a docela bych před jejich glorifikací varoval, protože až do chvíle než se do takové náročné situace skutečně dostanete, tak jsou prostě věci a zkratky ve vašem myšlení a jednání, které žádné psychotesty apriori neodhalí. Takže může psychotest naznačit třeba to, do jaké míry jste agresivní, do jaké míry jste zodpovědný, ale kde je ta hranice, nad kterou už nesmíte řídit loď, to už je otázka mnohem těžší, a spíš jde o historii toho člověka, protože se teď ukazuje, že se tam takhle vyťahoval u toho ostrůvku těmi blízkými příjezdy častěji. Pak jde také o takovou tu, ať se Italové nezlobí, povahu s nadměrně vyjádřenými emocemi, když on řekne, že pomáhal spoustě cestujících a jak ta loď byla nakloněná, tak spadl do toho záchranného člunu a už z něj nemohl vylízt zpátky, no, tak to mě připomíná omluvu jednoho mého spolužáka na gymnáziu, kterej přišel pozdě do školy a omlouval se učitelům, že nemohl v mlze najít budovu školy, tak asi na téhle té úrovni to je, to je prostě opereta. A spíš mě zaráží, ale mně nepřísluší to hodnotit, protože nejsem žádný námořní kapitán ani expert, ale zaráží mě to, že ten systém není dostatečně blbuvzdorný, aby těmto selháním nebo povahovým výstřelkům nějakým způsobem nezabránil, například, že by takové závažné rozhodnutí o tom, jak takovýhle kolos pluje těsně kolem skály, nebylo kontrolováno ještě dalšími osobami, nebo technicky nebo zajištěno, aby bylo takzvaně blbuvzdorné natolik, aby toto nemohlo nastat.

Vladimír KROC, moderátor

Italové se prý obávají, že sotva se zbavili přízraku Berlusconiho, poškodí je v očích světové veřejnosti právě Schettino. La Stampa píše: dva měsíce jsme se snažili, aby se zapomnělo na ty naše nejhorší vlastnosti nedbalost, povrchnost, pompéznost, nezodpovědnost, a pak to všechno jedním trhnutím kormidla potopí kapitán Schettino i s lodí. Vytváří se podle vás mediální image takto jednoduše, povrchně?

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

Vytváří. Je to dané zkreslením, které, za které může jednoznačná selekce těch nejsenzáčnejších zpráv. Takže když se někde něco přihodí, tak to má daleko větší publicitu, než když se někdo něco nepříhodí, přestože je to mnohem častější, takže když někdo vyhraje v loterii, tak se to oznámí a těch dalších 100 milionů, kteří nevyhráli, tak ti žádné interview nedávají, takže vznikne zkreslený dojem, že lze vyhrát v loterii a tak dále. No, a stejný dojem je z toho, jací jsou Italové, jací jsou Němci. Na tom se, formování toho názoru se prostě podílí ten mediální obraz a ten je nespravedlivý, to si přiznejme, je to tak, ale v těch obavách mají ti Italové bohužel pravdu a pánbůh jim pomáhej.

Vladimír KROC, moderátor

Psychiatr a profesor Cyril Höschl. Děkuju vám, na shledanou.

Prof. Cyril HÖSCHL, ředitel Psychiatrického centra Praha

Na shledanou.

Vladimír KROC, moderátor

V pondělí bude hostem pořadu Jak to vidí komentátor Ivan Hoffman. Vladimír Kroc přeje dobrý poslech dalších pořadů a vydařený víkend, na shledanou.